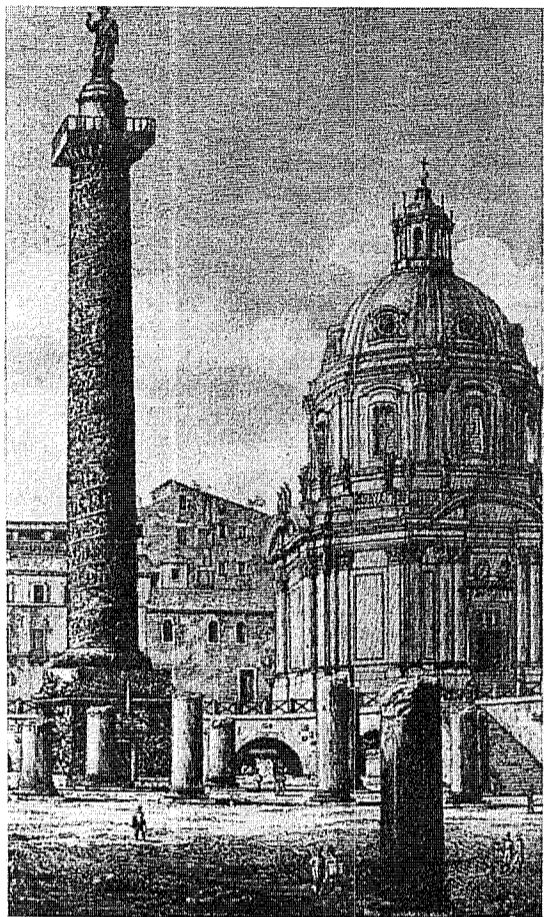

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma

Fondator: Dr. Constantin Dragan

No. 3 Ianuarie 1956

ROMA - FORUL LUI TRAIAN. Coloana Impăratului Traian. Lângă ea Biserica Sfântului Nume al Mariei ridicată în amintirea victoriei lumii creștine asupra turcilor păgâni ce ajunseseră la zidurile Vienei (1683).

NICHIFOR CRAINIC

CANTECUL PAMANTULUI

Pământule rodnic, pământule sfânt,
Tu care mi-ești leagăn, cămin și mormânt,
Ridică spre focul aceleași stele
Credințele tale, credințele mele.

Eolavie ție, pământule bun!
In sânul tău doarme trecutul străbun
Păstrând, pietre scumpe din vremile-acele,
Comorile tale, comorile mele

Când gemi sub copite de cai frământat,
De graniți dușmane adânc sfâșiat,
Se sbat în furtuna mânilor grele
Durerile tale, durerile mele.

Involbură'n mine viteze puteri!
Iar când voiu fi vrednic țărâna să-mi ceri,
Pe groapa-mi uitată să crești viorele
Iubirile tale, iubirile mele.

Din clocotul inimii stinse să-mi faci
Umbroase coroane de fulnici copaci,
Prin mândrele vârfuri să urci către stele
Nădejțile tale, nădejțile mele.

RADU FLORESCU

fost Ministru Plenipotentiar

O singura alternativa pentru biserica României

(N. R.) Din partea unui credincios ortodox, domnul RADU FLORESCU, fost Ministru Plenipotentiar, primim spre publicare articolul de mai jos. Dl. Florescu este un fin intelectual pasionat de problemele religioase, al caror studiu la preocupat în decursul carierei sale desfasurate în diferitele capitale europene.

Actualmente domnul Radu Florescu întreprinde un turneu de conferințe în Statele Unite. Un fiu al său este profesor universitar la Boston pentru studiul istoriei universale.

În fața bolșevismului ateu, armat cu mijloacele pe care le cunoaștem o problema se prezintă atenției oricui: care va fi viitorul rezervat lumii creștine, principiilor de baza ale creștinismului, sau care sunt sorții supraviețuirii acestora atât sub aspectul teologic cât și sub aspectul moral social?

Conținutul teologic esențial al doctrinei creștine este credința în Dumnezeu, precum ne-a fost revelată de Mântuitorul nostru Isus Cristos. Purcederea Duhului Sfânt dela Tatăl și dela Fiul-filioque-face parte din această esență deoarece prezența lui Dumnezeu în conștiința noastră este ilustrată de acțiunea și de inspiratia divină a Mântuitorului. Această esență a doctrinei ar trebui să fie suficientă pentru a împăca toate ramurile bisericii universale. Ar mai rămâne de considerat noțiunea primatului Bisericii Catolice române și a unității de conducere. Nu poate fi contestat faptul ca biserica catolica este stâlpu cel mai trunic al structurii bisericii universale, fapt ce o desemnează și înșiși pivotul acestei universalități. Sau poate cineva contesta ca biserica creștina, izvoată ca o protestare contra naționalismului teologic e-vreu, a avut și are ca menire a divulga și a propavadiu omenirii întregi zămislirea palestiniană?

Dar cine nu va admite ca asemenea opera nu putea fi lasata la voia întâmplării, a fluctuațiilor și a erorilor omenirii și ca ea trebuia încredințată unei instanțe supreme care să fie depozitara inspirației și voinței inițiale? Apoi cine poate crede că Mântuitorul n'a avut destulă prevedere pentru a nu lasa pe Apostoli supuși unor desbinări posibile și a nesocoti utilitatea unității de conducere? Nu trebuie oare ținut seamă de incredințarea dată Apostolului Petru în lumina acestei necesități? Poate cineva contesta că orice creațiune omenescă înzestrată de un imbold spiri-

tual chiar slab și imperfect are nevoie de o unitate de conducere pentru a solidariza pe aderenți în jurul ei așa cum o fac înșiși partidele comuniste supuse directivelor Moscovei? Nu apare pentru oricine concludent faptul ca Biserica romană catolică a fost în special desemnată de comuniști, în lupta lor pentru victoria ateismului social, pretins științific-ca inamicul cel mai de seamă pentru a fi doborât?

Daca argumentele de mai sus sunt valabile, atunci ar fi justificată și dorința ca biserica romană catolică să aibe întâietatea în tendința de unificare a lumii creștine. Această tendință trebuie să fie pentru noi Români ortodoksi un indemn către revizuirea atitudinii față de Biserica Universală, lepadându-ne de naționalismul religios, care n'are nimic comun cu doctrina creștina și convingându-ne ca singura ortodoxie valabilă este cea catolică.

Un aspect deosebit prezintă planul moral și social al creștinismului, care formează un complex de prescripții menite a înrauri și asupra domeniului politic, atât legislativ cât și educativ. Ce anume ne învață? Că omul nu poate fi utilizat ca un instrument aservit altui om. Ca persoana umana înzestrată cu drepturi inalienabile, calauzita de o conștiință liberă este chemată a cerceta și urmări calea adevărului fără a fi siluită de nimeni. Că omul este îndreptățit la răsplata faptelor sale, la răsplata muncii sale, la recunoașterea capacității sale în ordinea socială și economică. Ordinea politică este intradinsă facută pentru a asigura fiecareia aceste aspirații esențiale ale individului denumite drepturile omului. Aceste apanagii n'au putut fi recunoscute decât prin mijlocirea unei rândueli creștine.

Independent de erorile din trecut, de imperfecțiunile inerente oricărui ordin politic, dar conștient că aceste, erori și imperfecțiuni se pot remedia prin înșasi practica creștinească, Biserica romană catolică rămâne o calauză fermă sub inspirația căreia se pot desvolta virtuțile sociale cele mai alese.

Sfintii parinti ai Bisericii, mostenitori ai întregii filosofii antice au fost gânditori mai universali și mai pătrunzatori decât Marx și Lenin, iar dacă e vorba de comunism, tiranii dela Moscova vor fi auzit și de numele Sfântului Francisc dela Asissi, care a enunțat o doctrină socială extremistă inșasi fară a o impune cu forța ci dând-o doar ca un model demn de a servi oricărui societăți patrunșă de adevăr creștin.

AMIRAL UMBERTO MONICO

"S.O.S." DE LA HOTARUL RASARITEAN CE SE SCUFUNDA

Nenumărate și în afara oricărei posibilități de echivoc sunt dovezile de descendență latină a marelui familii românești și a limbii sale; descendență începută în secolul al doilea după Christos odată cu ocuparea Daciei de către Impăratul Traian și completată de o rapidă emigrațiune în masă a ingeniștilor colonizatori care proveneau din întreaga lume romană pentru a asigura stăpânirea noilor pământuri și a umple gravele goluri lăsate de campania victorioasă.

Înțelepciunea legilor Romei și excepționala capacitate de organizare și de producție a colonizatorilor, au permis o ușoară și rapidă asimilare a populațiilor indigene; din această cauză, nici evacuarea dispusă de împăratul Aurelian în timpul primei năvăliri a Goților în limite teritoriale și numerice încă neprecizate, nici succesele năvăliri și stăpâniri ale barbarilor Sarmati, Huni, Gepizi, Avari, Bulgari, Slavi, Maghiari, etc., nu numai că nu au reușit să steargă evidentele caracteristice etnice și filologice ale latinității, ci din potrivă — cum în general se întâmplă atunci când se suprapun rase de civilizație diferită — învingătorul în cele din urmă eră cucerit, fiindcă poporul cel mai evoluat și mai bine organizat prin legi și cultură și printr-o civilizație superioară, a sfârșit și sfârșește întotdeauna prin a absorbi pe dominatorii săi; în felul acesta, întreaga regiune care în epoca Imperiului fușese rapid romanizată, în vremea năvălirilor barbare — din secolul al treilea și până în al treisprezecelea a știut să-și pastreze caracterul autentic roman.

Si împreună cu această, și Credința creștină care se răspândise pe acele meleaguri în mod rapid și triumfător. Fiindcă, pornită din Roma Cesarilor, unde Petru întemeieșe Biserica lui Christos, Crucea — pe urma legiunilor victorioase — a început imediat cucerirea spirituală a acelor pământuri, cucerire care își continuă marșul triumfal prin lume încă după secole de la moartea Romei Cesarilor și de la nașterea Romei lui Petru, izvor etern de lumină și de căldură pentru toate popoarele pământului.

Dar iată că, în această teribilă și implacabilă perioadă post-belică, al cărei sfârșit încă nu se întrezărește — de la nefericita și martirizata soră, ajunge până la noi un strigăt de alarmă. E un nou SOS pentru o nouă și extrem de gravă amenințare.

N'au fost de ajuns sacrificiile, doliurile, ruinele unui război tragic și prea lung; nici sbuciumul unei înfrângeri nemeritate; nici pierderea libertății, cucerită după veacuri de lupte și de încercări supraomenești; nici robia spirituală și materială impusă la sfârșitul celui din urmă război nobilului său popor de către implacabilul și brutalul său dușman de totdeauna, hotărât să-i distrugă orice speranță de salvare, orice aspirație la o normalizare a vieții naționale. Ne găsim astăzi în fața unei noi tentative a Goților de ieri, a Hunilor și a Avarilor moderni, de a falsifica starea ei civilă și chiar originea limbii ei; de a sufoca aspirația unui întreg popor la onoare, la un viitor legitim de națiune liberă și independentă în hotarele pe care Dumnezeu i le-a rânduit; și înșfârșit de a sterge întregul sau trecut glorios fiindcă barbarul dominator de astăzi se teme de trecutul poporului pe care l'a subjugat, deoarece știe că un trecut eroic e drojdia cea mai bună pentru renașterea unei rase sănătoase, veșnic tânără și care nu vrea să moară.

De aceea revista "Bulletin linguistique" (organ al Academiei Române) a fost înlocuită în EROR cu publicația lu. nară "Cum vorbim" care sustine teoriile filologului sovietic Marr, autor cunoscut al tratatului "Le lingue europée nel bacino del Mediterraneo", care e textul de bază al lingvisticei oficiale sovietice. În 1950 teoriile lui Marr asupra limbii unice pentru întreaga umanitate "in era viitoare" a comunismului integral de pretutindeni, cad în disgrație, și noua academie a României începe o nouă inflăcărată campanie cu "Dictionarul etimologic român" și cu "Gramatica comparată româno-rusă", cu scopul declarat de a "demonstră derivatia limbii române din limba rusă"!

Nici unul dintre popoarele neo latine nu poate să rămână insensibil la

acest nou SOS al națiunii surori, atât de greu și de nedrept încercată în acești ani din urmă și care astăzi se găsește sub o nouă amenințare, și poate cea mai gravă din câte a trebuit să îndure până acum fiindcă ea pune în pericol de moarte întreaga sa cultură, întregul și purul său spirit latin de care pe bună dreptate e atât de mândră, fiindcă atât una cât și cealaltă s'au născut, au înflorit și s'au răspândit în lumea Romei Cesarilor, la început, și apoi în lumea Romei lui Petru. Noi latinii nu putem ignora acest semnal de alarmă. Nu putem să nu captăm acest strigăt de durere care ajunge la Roma de la hotarele unui pământ roman și creștin, în ajunul celei mai sfinte sărbători a Credeiței noastre: nașterea Impăratului Christos, Mântuitorul lumii, aspirație și călăuză unică către o pace adevărată, într-o epocă încă atât de sbuciumată de un trecut tragic, și din ce în ce mai îngrijorată în fața unui viitor care ar putea să fie și mai tragic.

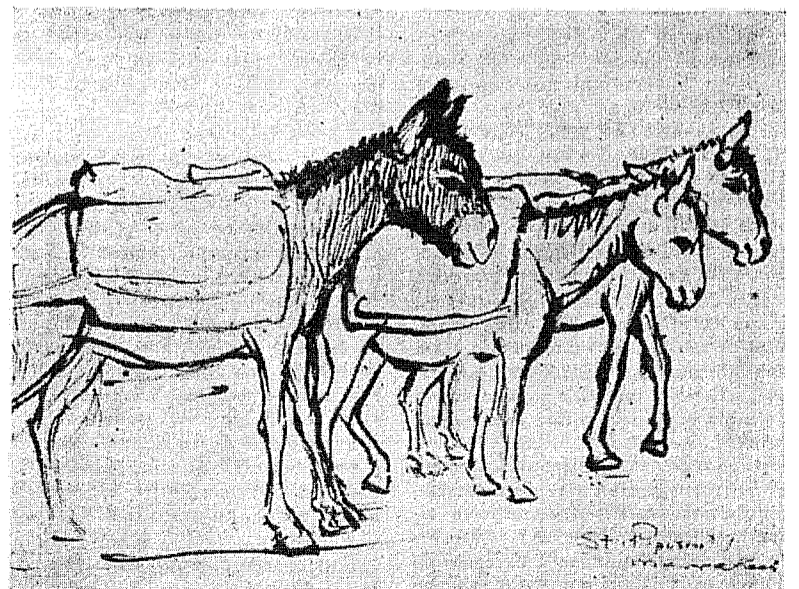
La această disperată invocatie, iată răspunsul nostru imediat din Roma lui Petru: "Suntem cu voi!"

Si din sușletele noastre pline de teamă se înalță emoționată asigurarea celei mai complete solidarități române și creștine, într-o arzătoare invocatie către Cel de Sus pentru un viitor imediat și senin care să steargă pentru totdeauna chiar și amintirea ruinelor de ieri și a amenințărilor de azi.

"Suntem cu voi, frați români!" Suntem cu voi, increzatori în mândria voastră pentru comuna noastră origine latină, susținuți de aceeași speranță care e lumina Credeiței noastre care e și a voastră și care s'a născut și se alimentează în Roma Eterna.

O, mare atotputernic Dumnezeu, ajută în calvarul lor pe toti incatusații, constrânși să suporte și astăzi într-o dublă, și nemaiomenită robie — spirituală și materială — suferințe tragice și de necrezut. Si fă ca acest chin al lor să fie pentru ei un drept de primă născuți în durere față de ceilalți pentru a avea în orice țară civilizată a lumii din partea tuturor oamenilor de bună voință un ajutor imediat și concret.

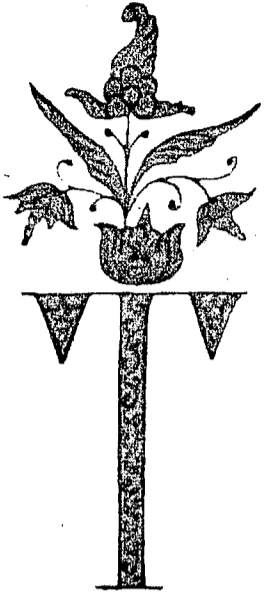
Roma 24 - 12 - 1955

Stefan Popescu

Desen

RELIGIE si BISERICA

Initiala din Condica
Mănăstirii Cotroceni
1799 - 1806

Decând există, omul a crezut totdeauna în «supranatural» pe care mintea lui l'a deosebit de «natural» cunoscut prin simțuri. Dezvoltarea facultăților lui intelectuale l'a ajutat să descopere elemente din ce în ce mai numeroase în sfera «naturalului», pe măsură ce se perfecționa cunoașterea naturii. Această evoluție, însă, nu a sufocat «supranaturalul» în care omul crede și de care este dominat. El este credincios prin însăși natura sa și va avea totdeauna o religie.

În vremea modernă, Emanuel Kant, cu spiritul său acut, a încercat să împingă până la limitele extreme posibilitățile de cunoaștere ale intelectului nostru, ale rațiunii noastre; dar chiar și el, la un moment dat, a trebuit să se oprească și a fixat hotarele acestor speculații. În opera sa asupra «rațiunii practice» (a moralei și a religiei) a postulat existența lui Dumnezeu și necesitatea unei credințe în «supranatural» al cărui atribut principal era după el «universalitatea».

«Fiul Omului» — astfel s'a definit Cuvântul dumnezeesc — a dat însă lumii intrată de milenii în cea mai profundă întunecime religioasă cel mai mare dar «revelând» «adevărul», care, asemenea însăși paternității lui Dumnezeu pu putea fi decât «universal». Acesta este atributul principal al religiei creștine care poate, în felul acesta, să îmbrățișeze întreaga umanitate.

Religia cuprinde întreaga viață a omului și însăși normele care reglementează raporturile dintre om și Dumnezeu, pe de o parte, și considerată-natura ei socială — între om și om, pe de altă parte.

Credința, întru cât se referă la religia creștină revelată, în afară de un conținut dogmatic cuprinde cultul și organizația.

Sub definiția de «dogme» noi înțelegem acele adevăruri și norme care ne sunt propuse de către Autoritatea Bisericii.

Biserica, în afară de faptul că indică întregul complex al credincioșilor, reprezintă organizația externă și ierarhică careia i-a fost încredințată economia credinței, adică conducerea religioasă. Prin Biserică se explică credința și se traduce în fapt venerația noastră către Dumnezeu. Ea dirijează cultul, care comportă rituri legate de evenimentele istorice și de datele strămoșesti ale națiunilor.

Este deci clară distincțiunea și scara ierarhică a Conceptelor care, totuși, sunt de multe ori confundate de către cei care nu sunt obișnuiți să gândească. Religia creștină prin însăși definiția ei și prin voința Intermedietorului ei, Domnul Nostru Ius Christus, (voință exprimată în nenumărate rânduri) trebuie să fie unică și universală, adică catolică. Biserica respecta riturile și tradițiile, care au suferit evoluția evenimentelor istorice, legate de fenomene sociale și personale, și uneori chiar politice.

Adevărul e că Religia Creștină Ro-

mână este, în esența ei (cu excepția despărțirii de Roma), identică Religiei Creștine Catolice: acesta fiind adevărul n'ar trebui să mai existe motive de discuții pentru oamenii de bună credință și cu bună voință. Și nu se înțelege de ce se încearcă o infirmare a acestui adevăr cu argumente inerente numai formei exterioare.

Biserica Română, care depindea de Roma, până în anul 1054, odata cu ruperea raporturilor făcute de Fotiu din motive politice greco-bizantine și intrată sub stăpânirea Bizantului, trecută apoi sub influența slavă și în urmă sub aceea greacă și în sfârșit autocefală dela 1885 — cu excepția unei părți din biserică Transilvaniei reînnoasă încă dinainte la Roma — respectă cerințele celui mai pur naționalism român. În adevăr Biserica Ortodoxă a conservat omogeneitatea națională și cea formă indirectă și minoră de Stat, care în același fel i-a ținut uniți pe evrei, timp de milenii.

Biserica unită cu Roma și deci Biserica Catolică Română, a trezit, din parte-i, conștiința națională și a apartenenței la latinitate, din care a luat ființă lupta națională pentru independență care a dus la formarea României Mari. Legătura cu Occidentul ne-a trezit din toropeala seculară slavizantă.

Acestei toropeli se datorește întârzierea dezvoltării noastre naționale, dezvoltare la care aspiră astăzi arabii și chiar și negrii din Africa. Domnitorii noștri, Domnii și Boerii au fost cei care au refuzat totdeauna — și cu câtă lipsă de oportunitate! — contactul cu occidentul, poate din cauză că dușmanii noștri, unguri și austriaci, erau-catolici. S'ar putea spune că deosebirea de religie ne-a evitat desnaționalizarea.

Dar ar fi fost greu ca un popor mic, ca cel maghiar, să poată înghiți un popor mare pentru că numeros-poporul roman. Din potrivă, poate că am fi dat mai mulți barbați de talia unor Huniade și Matei Corvin, care să poată îmbunătăți, cu mult mai de vreme soarta lui Badea Ion și a lui Badea Gheorghie.

Neexistând o deosebire esențială între Religia Creștină Română și Religia Catolică (cu excepția separării de Roma), fapt pe care-l știu cu toții și care a fost exprimat cu atâta autoritate de către Părintele ortodox Gheorghie Preda, redactorul «Soliei», este necesar să se ajungă la o unificare a Bisericilor, așa cum vrea Domnul Nostru Ius Christus: o turmă și un păstor, renunțând la cea autocefalie care, în realitate, de multe ori s'a dovedit a fi o adevărată acefalie și care n'a dat nimic bun.

Patriarhul Miron Cristea, fruntas al Bisericii Române Ortodoxe autocefale, a acceptat înscrinarea de Prim Ministru al Regelui Carol, iar în timpul guvernării din care făcea parte au avut loc executii sumare, adevărate asasinat politice. Vrem să liberăm Biserica Română Unică și Catolică de servilismul unui Stat atotputernic, fie că e vorba de actualul Stat comunist sau de Statul dictatorial de ieri al unui Carol II Hohenzollern de tristă amintire, pentru ca ea să poată răspunde mai demn la însăși aspirațiile Națiunii, încadrând-o ierarhic într-o disciplină occidentală, care astăzi îi lipsește. Ce ar pierde cu această încadrare celelalte Națiuni mai civilizate decât noi, ca Italia, Franta, Spania, Austria și altele?

A venit vremea sa ne schimbăm ruta către occident, să modificăm datele strămoșesti, pentru a realiza un viitor mai mare pentru acei buni și cumsecade țărani români — totdeauna desamăgiti de cărmuitorii lor — și care pentru numărul lor — sunt 20 milioane — și pentru calitățile lor merită o soartă mai bună. Noi nu suntem păgâni de convertit, nici protestanți cu mai putine Taine. Noi toți suntem catolici fără să ne dăm seama, de rit ortodox român, și avem nevoie de un singur lucru: de a ne reorganiza Biserica, dându-i un adevărat cap care, prin însăși definiția creștină, nu poate fi decât Unic.

Si pentru a realiza acest lucru ajunge un grăunte de bun simț, de bunăvoință și de viziune istorică.

Nepotul lui Badea Ion

SCOPURI SI METODE

«Pro Actiunea Catolică Română» este o publicație dedicată emigrației noastre.

Cercul cititorilor săi este restrâns, pentru moment. În viitor adică atunci când România își va fi recâștigat independența, revista noastră va avea dezvoltarea pe care o vor impune împrejurările.

Limbaajul nostru nu este nici teologic, nici clerical, ci laic-creștin.

Cu românii care nu au disciplina severă a catolicilor și — de ce să n'o spunem? — au privit problemele religioase cu oarecare superficialitate (cine din noi nu-si aminteste că, în liceu, «ora de religie» era tratată ca ora de vacanță și de repaos?) problemele le vom discuta căutând în măsura posibilului să depășim și să corectăm mentalitatea existentă.

Sperăm să putem isbuti. Nu este ușor. Nu numai pentru citi-

torii noștri ei și pentru noi înșine. Căci suntem și noi fructul acestei mentalități românești.

Știm că făcând această declarație ne plasăm voluntar pe o poziție gingașă și vulnerabilă, dând posibilitatea unui ușor atac atât din partea ortodoxilor cât și a catolicilor. Dar, pentru conștiința noastră poziția pe care ne aflăm e clară: Poporul român este, în majoritatea lui, ortodox. Deci revista noastră se adresează acestei mase de conaționali pe care nu «încearcă să-i convertească» la catolicism, cum foarte greșit au interpretat unli, ci să le explice contradicția isto-

rică în care se găsește un popor latin și creștin, de aproape 20.000.000 de suflete care apără în Sud-Estul Europei, cu imense sacrificii, interesele proprii și ale Apusului, — atât de grav amenințate astăzi de comunismul sovietic ajuns la Berlin. Noi considerăm deci ca poporul român ar trebui să se inspire din legile morale și din spiritualitatea Apusului civilizată, creștin și catolic.

Fiind o «tribună liberă» Pro Actiunea Catolică Română publică și opiniile cititorilor săi, în majoritate români și ortodocși, atâta vreme cât aceste opinii sunt exprimate într'un limbaj decent și neagresiv.

Inspirați de același spirit nu vom face, la rândul nostru, polemici.

Nu tipărim publicația aceasta ca să ne certăm.

Dimpotrivă. Ca să ne cunoaștem și să ne unim.

miscellanea

Acum aproape o mie de ani Grecii din Bizanț, detronau prin un oarecare Barda (cenzurat pentru căsătoria sa incestuoasă) pe Sfântul Ignat, Patriarh al Constantinopolului, și numeau în locul lui pe curteanul Fotiu.

Era natural că Papa Nicolò I nu putea să accepte o asemenea situație, dar curteanul Fotiu, iubitor de libertate și de independență, declară el însuși decăzut pe Papa Nicolò I, și se proclamă autocefal, întărind această atitudine cu un Conciliu intrunit ad hoc pentru a respinge unele doctrine catolice și a crea în felul acesta schisma. Nationalismul grec triumfăse.

O mie de ani în urmă aceiași Grecii din Bizanț, astăzi ocupat de Turcii care noi îi credeam civilizați — își vedeau în numai 48 de ore distruse nu mai puțin de 85 biserici dintre care 35 socotite monumente istorice. Automobilul Patriarhului este aruncat în mare, bunurile grecilor distruse. Daune pentru USA 250.000.000 dolari, jumătate din ajutorul anual american destinat Turciei. Un bilanț măgular pentru abila și nedemna politică a Angliei, care, pentru a păstra ocuparea insulei Cipru, a știut să creeze un conflict «național» între Grecii și Turcii, cu consecințe d'umtăoia e pentru însăși planurile defensive occidentale.

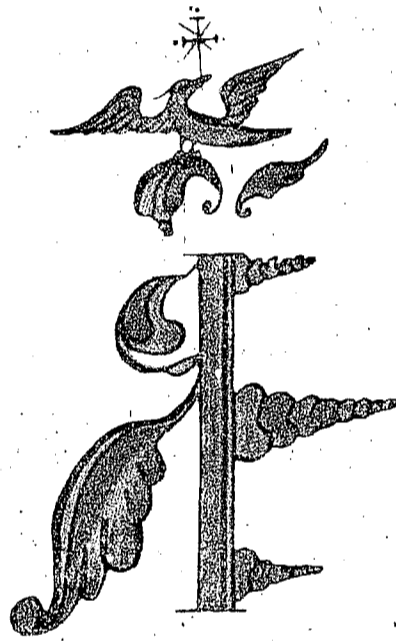
În tot dezastrul acestă Grecii din Bizanț și cei din Grecia așteptau cu nerăbdare cuvântul Sfântului Părinte care sa se ridice pentru apărarea creștinătății. Nu voiau să asculte nici Conciliul nici patriarhii, ci o singură voce, aceea a Papei, Cap recunoscut al creștinătății. Si numai cine se află în Grecia a putut să-și dea seama de această realitate, de această așteptare. Nu numai atât, dar mulți ar fi dorit o atitudine mai energică a Sfântului Părinte.

Durerea are puterea să unescă sufletele mai mult decât orice, și noi toți am tresărit la anunțul unor asemenea barbării, rod al unui naționalism fără limite, purtător de ură și de distrugere. Dacă Turcii, care în ultima vreme se bucurau de multă considerație în Occident, chemați la o viață nouă de marele Kemal Ataturk care inclină pentru europeizarea poporului său, nu sunt paznici civilizați ai unor opere de valoare lăuate acolo, trebuie atunci să părăsească și această ultimă fașie de Europă, și să elibereze Constantinopolul, împreună cu comorile lui de artă.

500 de ani de ocupație ajung: Europa creștină vrea să aibă o unitate a sa.

Ankara e o capitală bine aleasă pentru Asia Minoră, astăzi ei nu mai au nevoie de pământ european.

După această recunoaștere spontană, unanimă a Sefului Creștinătății în persoana Sfântului Părinte, acest e-

Initiala din Condica
Mănăstirii Cotroceni
1799 - 1806

veniment nu ne invită oare să ne gândim mai profund la o acțiune de unificare creștină a Europei? Vremurile o cer, întelepciunea o sfătuiește, inimile o simt și o doresc.

În articolul de fond al revistei «Perspective Creștine», care apare la Barcelona, parintele Alexandru Mireea, autorul articolului și director al publicației constata ca în tara se verifica actualmente o nemăipomenită întoarcere a lumii la credința

«Bisericele sunt pline ca niciodată, preotul e în mare cinste, credința a îmbrăcat haina trăirii creștine eroice și autentice. Religia nu mai e privită ca un element de tradiție națională, primit în mod pasiv dela strămoși, nici ca o manifestare obligată de sărbătoare patriotică; ea se prezintă ca o luare de poziție netă, o acceptare conștientă a credinței în Ius Hristos, cu toate riscurile și urmările care pot fi foarte neplăcute. Prigoana și propaganda ateistă i-a scos pe mulți din indiferentism, i-a smuls din pasivitate, i-a obligat să se lapede de acel respect pur extern, simulat și farișeic, atât de des întâlnit înainte. Motivele sentimentale, vagi și ineficiente ale unei anumite religiozități de suprafață, care ascundeau în fond un indiferentism religios din cele mai accentuate, au cazut aproape cu desăvârșire; credința a fost readusă la datele ei esențiale, la cerințele ei fundamentale: certitudinea că viața noastră de fiecare clipă e în mâna lui Dumnezeu, înaintea căruia, tu, omule, ești praf

și țărână, și căruia trebuie să-i dai seamă de tot gândul, de toată făpta... Va mai fi posibilă, în asemenea condiții, întoarcerea la acel creștinism, de sărbătoare națională, ținut din floricele folklorice, cu care ne mândream înainte? Nu, pentru că la fiecare pas ne vom izbi de oameni, rudenii, prietenii, cunoscuții, foști colegi de școală sau de meserie care în toți anii de nesfârșite tribulațiuni și-au pus serios de tot problema religioasă și s'au întors cu tot sufletul la Dumnezeu. Între ei, cu vechea noastră sărăcie sufletească, ne vom simți pierduți, desorientați și rușinați. Pe noi, în mare parte, viața din exil nu ne-a clintit cu un deget dela vechele obiceiuri. Pe ei, în schimb, suferința i-a purificat și i-a obligat la o revizuire totală a concepțiilor mostenite, făcându-i să ajungă la ceea ce tocmai ne lipsește nouă în general: la trăirea personală, conștientă și consecventă, a credinței în Dumnezeu.

...N'ar fi vremea oare să ne punem la pas cu țara, cu țara cea adevărată?»

Principesa CATERINA CARAGEA a ținut de curând în Atlanta (Georgia) U.S.A. o interesanta conferința asupra vietei de sacrificii și chin din România de dincolo de Cortina de Fier.

Seara, principesa româna a ținut un discurs la televiziunea americana.

Monsignorul O' Hara și Monsignorul John Kirk — doi prieteni încercați ai României — au organizat ilustrii oaspete o serata amicală, la care au luat parte peste 500 de persoane.

Monsignorul John Kirk, Delegatul Congregatiei Orientale pentru România din exil și Rector al Catedralei catolice din Atlanta (Georgia) s'a reîntors în Europa pentru un scurt popas. Ilustrul prelat a vizitat Italia și și-a continuat călătoria în Elvetia, Franta și Spania.

La Roma, Monsignorul Kirk a fost vizitat de numerosi membri ai coloniei române care au ramaș profund atasati tânărului prelat american ce continua a fi un energic susținător al cauzei noastre.

Duminica 5 Februarie a fost investit ca Prelat Domestic al Sfântului Părinte, în Aurora (Illinois) Monsignorul VASILE MARCHIS. La ceremonie a asistat și Monsignorul John Kirk delegatul Congregatiei Orientale pentru România care făcuse propunerea.

După Mons. GHEORGHE BABUTIU, propus anul trecut, Biserica română are astăzi în America al doilea prelat catolic investit cu aceasta importanta distincție.